

Ὁ κ. Σιμωνε δὲ Μπουθέρ, ὁ ἀκραιφνὴς φιλέλλην, ἐξέδωκεν ἐν τεύχει ἐνδιαφερόσαν· μελέτην περὶ τῶν «Νεοελληνικῶν μελετῶν ἐν Ἰταλίᾳ». Θεωρῶν τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν ὡς ἀξίαν πολλῆς προσοχῆς ὑφ' ὅλας τὰς ἐποφείας, τονίζει τὴν ἀνάγκην τῆς συστάσεως ἑδρας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Ἰταλίας. Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος εἶτα ἀσχολούμενος, παρατηρεῖ ὅτι αἱ δυσαρμονίαι μεταξύ καθαρευούσης εἶναι ὀλιγώτεραι ἢ αἱ ἐν τῇ δημοτικῇ, διότι περιορίζονται εἰς τὴν χρῆσιν κλαϊκῶν λέξεων. Τοῦτο δὲν συμβαίνει εἰς τοὺς δημοτικιστάς, οἵτινες δὲν εἶναι σύμφωνοι μετὰ ξύ των. Ἐπικρίνει τὸ γλωσσικὸν ὕφος τοῦ κ. Παλαμά, γράφων: «Πλαστὶν λέξεων καὶ συντάξεως ληφθεῖσας μεταίως ἀπὸ ξένας γλώσσας θὰ συναντήσῃ τις σημασίας ἀλλοκότους τῶν λέξεων, φράσεις ἀνευ ἐννοίας, ἀβεβαιότητα γραμματικὴν, μὴ ἀπηλλαγμένην σφαλμάτων κυριολεξίας, ἀδικαιολογήτους καὶ ἐκπληκτικὰς ταυτολογίας, ἀπροσδοκήτους ἀντιλογίας καὶ κριτικὰς θεωρίας, μὲ τὸσην ἀξίωσιν καὶ ψεῦδος ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ συγγραφέως ὅτι γράφει τὴν γνησίαν δημοτικὴν γλῶσσαν».

Διὰ τὸν Ψυχάρην, ἀποφαίνεται ὅτι τὰ ἔργα τοῦ ἔχουν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐκέρδιζαν ἂν ἦσαν ἀπηλλαγμένα ἀπὸ χυδαίους βαρβαρισμούς, ἀπὸ ἐκφράσεις καὶ τύπους οὓς αὐτὸς ἀδίκως ἐπιμένει νὰ θεωρῇ Πανελληνίους καὶ οἵτινες ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ εἶνε ἄμορφον μῆγμα τῶν διαλέκτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Χίου.

Ἐπαίνει τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἑπειρωτικῆς σχολῆς, ὡς τοὺς κ. κ. Μαρτζώκην καὶ Χρηστοβασίλην, οἵτινες διετήρησαν ἀναλλοίωτον τὴν γραφὴν τῆς γλώσσας τῶν κλέφτικων ἀσμάτων.

Ἐν τέλει ὁ φιλέλλην συγγραφεὺς εὐχεται ὑπὲρ συνδιαλλαγῆς καθαριστῶν καὶ δημοτικιστῶν, γράφων: «Ἐύχομαι ἵνα ἐπέλθῃ εὐρυτέρα χρῆσις τῆς ἀνθηρᾶς δημοτικῆς φλέβας καὶ ἡ ἐνωσις ταύτης μετὰ τῆς ἱστοκρατικῆς ἀδελφῆς τῆς—τῆς καθαρευούσης—ὥστε νὰ διαπλασθῇ μία ἑλλ. γλῶσσα κοινὴ εἰς ὅλον τὸν ἑλλ. κόσμον, χωρὶς νὰ περιμένωμεν τὴν ἐμφάνισιν τὴν οὐχὶ ἄλλως τε ἀπολύτως ἀναγκασίαν μῆς μεγαλοφύας. Τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἤρρισαν ἤδη νὰ χαράσσουσιν μετ' ἐπιτυχίας διαπρεπεῖς τινες λογογράφοι μετὰ τῶν νεωτέρων, ὧν πρωτεύει διὰ τὴν βαθύτητα καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἐκφράσεως ὁ κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος.»

★

Αἰδύλος καὶ Σοφοκλῆς, δρᾶμα εἰς τρία μέρη καὶ πρόλογον, ὑπὸ Διον. Ταβουλάρη. Σελ. 100 ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὁ παλαίμαχος τῆς ἑλλ. σκηνῆς πρωταγωνιστὴς κ. Διον. Ταβουλάρης προσφέρει ἤδη καὶ συγγραφικὴν συμβολὴν εἰς τὸ θέατρον. Χαρακτηρίζει ἱστορικῶς, κατόπιν μακρᾶς μελέτης, τοὺς δύο ἐνδόξους ποιητάς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ δραματικὴν ἔποψιν ἐπέτυχεν διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἔρωτος δύο γυναικῶν πρὸς τὸν Σοφοκλῆ, τοῦ μὲν σαρκικοῦ, τοῦ δὲ πνευματικοῦ. Ὁ ἐν τέλει τοῦ δράματος μονόλογος δίδει τὸν τόνον τῆς ἡθικῆς τοῦ ἔργου βάσεως, εἶνε δὲ ἅμα ὕμνος τῆς δυνάμεως τοῦ ἑλληνισμοῦ.

★

«Δημοτικὰ τραγούδια» ὑπὸ "Ἀγιδος Θέρου. Ἀθηνὶνὸν καλλιτέχνημα ἡ ἔκδοσις τῶν «Δημοτικῶν Τραγουδιῶν», ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ φίλου συνεργάτου μας "Ἀγιδος Θέρου. Τὸ βιβλίον κομψόν, καλοτυπωμένον, στολίζεται ἀπὸ ωραίας εἰκονογραφίας τοῦ ζωγράφου κ. Πέτρου Ρουμπου, ἐμπνευσμένας ἀπὸ τὰ δημοσιεύμενα τραγούδια. Εἶνε ἀπόλαυσις νὰ ξεφυλ-

λίξῃ κανεῖς ἐν τοιοῦτον βιβλίον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλεια. Διότι πῶς νὰ μὴ ἐκλυσθῇ κανεῖς νὰ διαβάσῃ τὸ θαυμασιὸν περιεχόμενον, τὸν πλοῦτον τῆς ποιήσεως τὴν ὁποίαν περιέχει, ὅταν λαμβάνῃ τις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὸν ὥραιον αὐτὸν τόμον; Οἱ ξένοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐννοήσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν ψυχολογικὴν ἐπιβολὴν τοῦ κομψοῦ βιβλίου, φροντίζουν ὥστε νὰ ἦνε πάντοτε ἀνάλογον τὸ περιεχόμενον μὲ τὸ περ ἐχόμενον. Ὁ Ruskin, ὁ μέγας προφήτης τοῦ ὥραιου, ἦτο περισσότερον παρὰ ἰδιότροπος εἰς τὰς ἐκδόσεις τῶν ἔργων τοῦ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅμως ὅτι θὰ ἐπαδοκίμαζε τὴν ἔκδοσιν τῶν «Δημοτικῶν Τραγουδιῶν», ὅπως μᾶς τὴν παρουσίαν ὁ κ. "Ἀγιδος Θέρου.

Ὅσον διὰ τὸν ποιητικὸν πλοῦτον τὸν ὅποιον περιέχει αὐτό, θὰ τὸ ἀντιληφθῇ ἁμέσως ὅσοι ἀναγνώσουν τὴν συλλογὴν. Διότι εἰς αὐτὴν θὰ εὕρουσιν τὰς θαυμασιότερας ἐμπνεύσεις τῆς δημοτικῆς μουσικῆς συγκεντρωμένας καὶ θὰ σχηματίζουν ἁμέσως μίαν ἰδέαν τῆς πολυμόρφου ποιητικῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ ἐννοήσῃ τοὺς βαθυτέρους πόνους τοῦ, θὰ αἰσθανθῇ τοὺς ἐνθουσιασμούς καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, θὰ γνωρίσουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους μας.

★

Ἐπὶ τῶν κ.κ. "Ἀγ. Σημηριώτου καὶ Η. Ἀγγελίδου ἐξεδόθη ἐν Κων)πόλει, **«Πανελλήνιον Ἡμερολόγιον»** ἐν τῷ ὁποίῳ συνεκέντρωσαν οἱ ἐκδότες ἐνδιαφερόσαν συνεργασίαν γνωστῶν λογίων, οἱ οἱ κ.κ. Μ. Ἀργυροπούλου, Δημητράκοπουλος, Δρακοῦλης, Κουρτίδης, Μαλακάσης, Μωραΐτινης, Παπαδιαμάντης, Πολέμης, Πορφύρας, Σηλησιώπουλος κ.λ.π. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς ἐκλεκταὶ μεταφράσεις παρατίθενται. Τὸ «Πανελλήνιον Ἡμερολόγιον» κοσμεῖται ἀπὸ ωραίας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας χρωματιστάς. Διεύθυνσις, ὁδὸς Μαχμουδιῆ 19, Κων)πολεις.

★

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς «Bibliothèque Regionaliste» ἀ ἐν Παρίσις γνωστὸς ἐκδοτικὸς οἶκος Bloud et Cie, ἐδημοσίευσεν τὸ περιεργότατον σύγγραμμα τοῦ J. Charles-Roux **«Le Costume en Provençe»**. Ἡ ἔκδοσις εἶνε πολυτελής καὶ περιέχει 130 εἰκόνας ἐνδυμασιῶν. Μετ' ἐπιστημονικῆς ἀλλὰ καὶ καλαισθητικῆς δεξιότητος ὁ συγγραφεὺς ἀναπαριστᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἐνδύματος ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον. Τὰ κεφάλαια τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὸ ἔνδυμα τῆς «Μιρέγι», εἰς τὸ σύγχρονον ἔνδυμα καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν τοῦ Ἀρλεσιανοῦ φορέματος, εἶνε ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέροντα. Τὸ βιβλίον εἶνε ὠραιότατον λεύκωμα τῆς ἐπαρχιακῆς καλλονῆς, προτάσσεται δὲ συννέτο τοῦ Μιστράλ—ὁ ὠραιότερος πρόλογος.

★

Ρητορικὸι λόγοι Γεωργίου Μιστριώτου. Καὶ τρίτον τόμον ἐξέδωκεν ὁ ἀκάματος καθηγητὴς τῶν ἑλλ. γραμμάτων, αἱ πλεῖσται σελίδες τοῦ ὁποίου ἀφιερῶνται εἰς τὸν κατὰ τοῦ χυδαίισμου πόλεμον, ὃν μετὰ νεανικοῦ σθένους διεξάγει ὁ γηραιὸς καθηγητής. Αἱ πρὸς τὸν κύριον Χατζηδάκην, τὸν Κρουμβάχερ καὶ τὸν Βιλαμέβιτς ἐπιστολαὶ τοῦ εἶνε ἀξιομνηστικαί, ὡς καὶ ἡ ἐπιτομή τοῦ περὶ Ὀμήρου.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Νέον Πνεῦμα. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 27 τεῦχος δημοσιεύεται ἐνδιαφερότατον χρονογράφημα ὑπὸ τῆς συνεργάτιδος ἡμῶν Σιβύλλης περὶ τῆς Καλλιτεχνίας ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῷ σχολείῳ. Ἡ γράφουσα συνηγορεῖ, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν εἰς ἄλλας χώρας ἐκδήλωσιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, ὑπὲρ καλαισθητικωτέρας διακοσμήσεως διὰ τῆς ἀναλόγου διδασκαλίας καὶ μορφώσεως ἐν τοῖς σχολείοις, ἵνα ἡ ψυχὴ ἐθισθῇ εἰς τὸ καλὸν καὶ τὸ ὥραιον.

